К. 41, 4 (XXVII)

Градъ Никополь 2 Юли 1887 година.

Изказъ къмъ почитаемитѣ въ гр. Никополь

Въ настоящ вратенъ момента изпратува отъ отечеството ни България сѣдмо да тукъ нашъ то слата и Градоветѣ да са бивалитѣ годишари бъли мрежорни паметници, въздигнати отъ нашитѣ братия Руси въ паметъ на загиналитѣ за насъ и нашата свобода руски герои, при единъ подъ бъла рубрика подъ Турското Инъ гнобитѣ и тридесетгодишнотѣ робство тои чувствува въ такъ тъжнитѣ минута за нашра земя. — Ние сме радостни радваща ва мисъ да мислимъ тъжно и изгрива за българскитѣ народъ годинъ и за бъдещата ни благодѣтна новина; сравнява синалъ въ настоящето, тои дръжа да подпадари на борцитѣ за правата бъсина свобода, тои благодари на подпада тъжно и изгайно къмъ паметницитѣ. —

— Но гдѣ за отиде погинали за нѣго юнаци? Да да видятъ и чуятъ стъпки и звиснъ на дъщата си? Ухи! тѣ загинаха въ чужда за тѣхъ земя, като оставиха родитѣ си родни, чада въ сгрива и нещастна сирѣ.....

— Но тѣ с. това изтъкнуа свѣтлата Сърма на бѣдатѣ, като са борили за Вѣра, като умрѣла въ Вѣра и надѣжда. —

Честититѣ българи бъгарина впуснаръ въ такива умилни размишленія, задрава